

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 ”		
Pe un pătrar de an 40 ”		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Nr. 66 Pres. ex. 1932.

IOSIF

Din îndurarea lui Dumnezeu Episcopul dreptcredincios al Eparhiei ortodox-române a Caransebeșului.

Iubitului Cler și Popor Credincios,

Dar, îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Christos!

„Săvârșitu-s'a!”⁽¹⁾

„Bucurați-vă! Nu vă temeți; mergeți și vestiți fraților mei, ca să meargă în Galileia și acolo mă vor vedea”⁽²⁾.

Cele șapte zile dela înțrarea sărbătorească în Ierusalim, până la răstignirea Mântuitorului Iisus, au fost, iubiții mei, cele mai agitate în viața pământească a Mântuitorului Iisus. Știind Mântuitorul, că acestea sunt ultimele zile ale vieții Sale pământești, n'a încetat a învăța mulțimea adunată în Ierusalim pentru sărbătoarea Paștilor și a sbiciui pe farisei și cărturari, neîmpăcații Săi dușmani, cari pândeau momentul pentru a-L da morții. În aceste zile dure-roase, a învățat, mângăiat și întărit pe Învățăceii Săi; a înfruntat și sbiciuit pe farisei și cărturari desvăbindu-le urâciunea sufletului lor; punându-le în vedere pedeapsa ce-i așteaptă pentru fățarnicia și impetrirea inimei lor. Dară totdeodată și-a arătat nemărginita-I dragoste și milă față de poporul orbit de farisei și cărturari, deplângând soartea poporului evreu și pustiirea Ierusalimului, pe carea cunoscându-o o prevestea.

În aceste zile, Î-și încheia activitatea, lucrarea Sa pământească, pregătindu-se pentru a o încununa cu răstignirea Sa pe cruce.

Joi sara, sărbând Paștile, la cină, descoperind, că unul dintre dâșii, dintre cei doisprezece apostoli, Î-l va vinde, aceștia s'au întristat și L-au întrebat zicând: „Nu cumva eu sum Doamne?”⁽³⁾.

Iisus și-a arătat mila Sa și față de trădătoriu, față de vânzătoriu Iuda, zicând: „Vai de omul acela, prin care fiul Omului să vinde; mai bine ar fi fost lui de nu s'ar

1) Ioan c. 19, v. 30.

2) Mateiu c. 21, v. 9—10.

3) Mateiu c. 26, v. 22; Marcu c. 14, v. 19.

fi născut omul⁴⁾, voind Iisus și prin aceasta să-l facă băgătoriu de samă pe Iuda la marele păcat, pe care î-l săvârșește prin vânzare. Cu toate acestea, Iuda, deși era horărât să-L vîndă Î-l întreabă și el: „Nu cumva eu sum Învățătoriu?”⁵⁾. Iisus îi dă să înțeleagă, că el e.

Câtă fățarnicie, câtă răutate e în pășirea lui Iuda!

Iisus știind, că a sosit ceasul despărțirii, așează la cină sfântă Taină a Euharistiei, a Cuminecătorei, ca prin această sfântă Taină pururea să fie și după despărțire, real, în faptă, în mijlocul credincioșilor Săi, cari să se împărtășească cu Trupul și Sângele Lui, întru iertarea păcatelor lor.

După așezarea sfintei Taine a Euharistiei, Cuminecătorei, urmează cu învățături stăruitoare și sfârșește cu o rugăciune către Tatăl Ceresc, pentru învățăceii Săi. Dară nu numai pentru învățăceii Săi, ci și pentru noi, căci zice Mântuitorul în rugăciunea Sa: „Dară nu numai pentru aceștia mă rog” — adică pentru învățăceii de față — „ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor în mine⁶⁾”. S'a rugat și pentru noi, cari am crezut și credem în El, prin cuvântul Apostolilor.

Iisus, în muntele Maslinilor, unde a mers cu învățăceii Săi după cină, în o nouă rugăciune către Tatăl, a fost copleșit și înfrânt de durere sufletească. În decursul rugăciunii, sudori ca de sânge au picurat de pe dumnezeiasca Lui frunte în grădina Getsimani, în noaptea de Joi spre Vineri, în care a fost prins și legat. „Sudoarea Lui s'a făcut ca picăturile de sânge, care pică pe pământ”, — ne istorisește sfântul apostol și evanghelist Luca⁷⁾.

Judecat la moarte Vineri dimineața, a fost răstignit, și pe Cruce răstignit, în chinurile grozave având sete, I-s'a dat oțet și „dacă a luat oțetul a zis: Săvârșitu-s'a și plecându-și capul și-a dat sufletul⁸⁾”.

Prin acest cuvânt: „Săvârșitu-s'a”, să arată, că planul cel din veci statorit de Bunul Dumnezeu pentru ștergerea păcatului strămoșesc, pentru mântuirea omenimei din robia păcatului, s'a împlinit. Mântuitorul Iisus cu răstignirea, cu moartea pe Cruce, și-a încheiat, și-a îndeplinit sarcina grea luată asupra-și, din nemărginita dragoste față de neamul omenesc, și cu Sângele Său a întărit și pecetluit adevărul învățăturilor Sale, spălând totdeodată păcatul strămoșesc și urmările lui aducătoare de moarte.

„Săvârșitu-s'a” a zis Mântuitorul Iisus. Viața pământească s'a încheiat, dumnezeescul Trup s'a luat de pe Cruce și s'a așezat în mormânt, ca a unui muritor de rând, iară piatra prăvălită pe ușa mormântului, vrăjmașii Lui au pecetluit-o cu peceți.

Dară, iată, s'au apropiat zorile dimineții zilei a treia, Dumineca noastră, și în aceste zori, puterea dumnezească deschide mormântul. Iisus, cel răstignit și înmormântat înviind din morți, să ridică întru mărire. Evlavioasele mueri venind cu miruri, nu-L află în mormânt. Înger li vestește, că Iisus s'a sculat. Indată după această veste Însuș Iisus li-se arată zicându-le: „Bucurați-vă, nu va temeți!”⁹⁾

„Săvârșitu-s'a” — „Bucurați-vă”. Două cuvinte, de adânc înțeles, ale Mântuitorului. „Săvârșitu-s'a”, zice Dumnezeu-Omul Iisus, încheind în dureri și suferințe misiunea Sa de răscumpărare a neamului omenesc, din robia păcatului. S'a încheiat lupta luminei cu întunerecul isvorit din păcatul strămoșesc.

„Bucurați-vă” e cel dintâiu cuvânt rostit de Iisus Dumnezeu întru mărire. „Bucurați-vă” e losinca vieței celei noi a luminei, în carea a intrat omenimea prin învierea Mântuitorului Iisus. Viața întunerecului s'a încheiat cu cuvântul „Săvârșitu-s'a”. Viața luminei s'a început cu cuvântul „Bucurați-vă”.

4) Mateiu c. 26, v. 24; Marcu c. 14, v. 21; Luca c. 22, v. 22.

5) Mateiu c. 26, v. 25.
6) Ioan c. 17 v. 20.

7) Luca c. 22, v. 44.
8) Ioan c. 19, v. 30.

9) Mateiu c. 28, v. 9.

Începutul acestei vieți a luminei o serbăm, iubirii mei, astăzi, și sărbându- o cu credință și nouă ne răsună în auzul sufletului nostru cuvântul Mântuitorului Iisus: „*Bucurați-vă*” Și ne bucurăm, iubirii mei, căci „*Aceasta este ziua pe carea a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa*“¹⁰⁾.

Aceasta e zi de biruință a Mântuitorului asupra dușmanului, asupra șerpelui dela început, a diavolului. E zi de bucurie și de preamărire a Mântuitorului. De aceea și zice Iisus „*Bucurați-vă, nu vă temeți*“.

Indulcească deci, ziua Învierii Domnului, pe carea o serbăm astăzi, viața noastră plină de neajunsuri și grele încercări, precum pe sfinții Apostoli și învățăcei ai Domnului, cuprinși de durere și frică, i-a îndulcit și îmbucurat vestea adusă de evlavioasele femei, că: a înviat Domnul!

* * *

Dară bucurându-ne și veselindu-ne duhovnicește în sufletul nostru, nu va fi fără de folos să vă atrag iubirii mei luarea aminte asupra a două păcate satanice, cu care ne întâlnim în istoria mântuirii neamului omenesc și cu ajutorul cărora diavolul s'a trudit să împiedece împlinirea voinței, economiei lui Dumnezeu, în ce privește pe om și menirea lui, carea este: să cunoască pe Dumnezeu, să-L iubească și preamăriască și astfel să viețuiască în comuniune, în legătură cu Dumnezeu, carea este cea mai înaltă fericire.

Unul ni-se arată la început, care a cauzat, pricinuit, căderea în păcat a protopărinților, și altul î-l întâmpinăm la sfârșitul vieții pământești a Mântuitorului.

Dumnezeu a așezat pe om în Raiu, în stare de nevinovăție și cu menirea de a fi fericit, pe lângă unica condițiune, ca se nu mănânce din pomul oprit. Diavolul, dintru început înger luminat, pedepsit de Dumnezeu pentru îngâmfwarea și mândria sa, nu putea să vadă fericirea omului și, astfel în chipul șerpelui a ademenit pe Adam și Eva, ca să nu asculte de porunca lui Dumnezeu, ci să mănânce din pomul oprit, căci atunci vor fi ca și Dumnezeu. Prin minciună li-a oltuit și lor păcatul mândriei, care l-a alungat pe el din lumina cerească, și așa, dorind ei a fi ca Dumnezeu, s'au făcut neascultători, au călcat porunca lui Dumnezeu. Urmarea a fost, că au pierdut nevinovăția, s'au văzut goi, i-au cuprins rușinea și frica, și au fost gonți din Raiu. Diavolul a isbutit cu minciuna lui să sădească în inima lor, mândria, și să-i nefericească. Însuș Iisus zice, că diavolul „*era ucigaș de oameni dela început, și întru adevăr nu a stătut, căci nu este adevăr întru el; când grăește minciuna, dintru ale sale grăește, căci mincinos este și tată al minciunei*“¹¹⁾. Iară sfântul apostol și evanghelist Ioan, î-l numește „*bălaurul cel mare, șerpele cel vechiu, care să chiamă diavol și satană, celce înșală toată lumea*“¹²⁾.

Dară, Dumnezeu în îndurarea Sa a făgăduit protopărinților noștri Mântuitoriu; iară diavolului i-a pus în vedere sdrobirea capului prin Mântuitoriu făgăduit.

Deci, păcatul mândriei a fost instrumentul cu care diavolul a nimicit vremelnic fericirea protopărinților și a urmașilor lor.

Și diavolul, care în chip de șerpe a ademenit la păcat pe protopărinți, acuma a intrat în Iuda, care s'a numărat între învățăceii Mântuitorului, și cu păcatul iubirei de argint, pe care l-a oltuit în inima acestui învățacel fățarnic, a dat în mâna vrăjmașilor pe Iisus, învățătorul său, socotind diavolul, că prin omorirea lui Iisus, să va zădărnici economia mântuirii oamenilor din cătușele păcatului strămoșesc. Diavolul a lucrat prin Iuda, căci zice sfântul apostol și evanghelist Luca: „*Iară Satana a intrat în Iuda, care se chiamă Iscariotul, fiind el din numărul celor doisprezece. Și mergând a vorbit cu arhieriei și cu cei mai mari, cum l-ar da pe el lor. Și ei s'au bucurat și s'au înfeles să-i dea argint*“¹³⁾.

10) Ps. 118 v. 24.

12) Ioan, Apocalipsa c. 12, v. 9.

11) Ioan c. 8, v. 44.

13) Luca c. 22, v. 35.

Iară sfântul apostol Ioan zice: „*Și făcându-se cină, iată diavolul a intrat în inima lui Iuda al lui Simon Iscariotul, ca să-l vindă*“¹⁴).

Mândria, deci, și iubirea de argint, aceste două păcate de moarte, păcate diavolești, au fost instrumentele diavolului, cu cari s'a silit să se opună voinței lui Dumnezeu, să împiedece fericirea neamului omenesc, pentru care Bunul Dumnezeu l-a creat. Decât, împotrivirea diavolului n'a putut să împiedece Bunătatea lui Dumnezeu, și să producă pierderea neamului omenesc, căci Iisus prin moartea Sa pe Cruce, a spălat păcatul strămoșesc. El a sângerat pe Cruce și scump sângele Său, a devenit izvorul nesăcat și îmbelșugat al Grației Dumnezeești, care s'a revărsat asupra celor ce au crezut în El, și asupra noastră, cari ne-am învrednicit a-i deveni învățăcei prin faptul, că intrând prin sfântul Botez în sânul Bisericei, am crezut într'ânsul, primind învățăturile Lui prin cuvintele sfinților Apostoli, păstrate până astăzi nevătămate în sfânta Sa Biserică, prin predania sfinților Părinți și a Păstorilor bisericești.

Și El, Care fiind pe pământ în trupul omenesc, s'a rugat pentru noi, acum șezând deadreapta Tatălui ceresc, nu ne va părăsi, întrucât crezând în El, vom viețui după învățăturile Lui primite prin sfinții Apostoli.

* * *

Le-am zis și le zic acestea, iubii mei, pentruca avându-le înaintea ochilor, să ne străduim, ca în viața noastră să nu deviem, să nu ne abatem dela calea desemnată de Mântuitoriul prin învățăturile Sale, și astfel să viețuim în strânsă legătură cu Mântuitoriul Iisus. Și aceasta cu atât mai vârtos, căci astăzi multe sunt ademenirile la o viață străină de Mântuitoriul. Ademeniri prin minciuni și falsificarea adevărului și înțelesului învățăturilor Mântuitoriului și a Apostolilor Săi, cari după porunca Mântuitoriului le-a vestit neamurilor. Minciuni, falsificări și ademeniri, cari samănă cu cele ale șerpelui dela început, care a răstălmăcit porunca lui Dumnezeu.

Multe sunt ademenirile la viață ușuratică, luxoasă; la viață îmbuibată, trăită în desmerdări, în împlinirea tuturor înclinărilor și poftelor trupești; la viață lipsită de iubirea frățescă; la viață înstrăinată de Dumnezeu, la viață fără Dumnezeu.

Și felul acesta de viață, iubii mei, îl vedem înșine cu ochii.

De aceea, iubii mei, ca și un răspuns la feluritele amăgiri, ademeniri și ispite ale vieții, se vă alipiți cu toată căldura și dragostea sufletului vostru de Biserica noastră strămoșească și de învățăturile ei, nedând ascultare ucigașului de oameni dela început, tatălui minciunei și slujitorilor lui. Astfel făcând, grația, harul lui Dumnezeu va fi cu voi sprijinindu-ve și apărându-vă.

Iară astăzi, iubii mei, fiind ziua biruinței Mântuitoriului, pe care, după cuvintele psalmistului, *a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa*, și când Mântuitoriul Iisus, arătându-Se mironosițelor mueri le-a zis: „*Bucurați-vă, nu vă temeți*“, să ne bucurăm de învierea Domnului, veselindu-ne duhovnicește și fără teamă să vestim învierea lui Iisus Cel răstignit.

Darul Domnului nostru Iisus Christos fie cu voi cu toți, cari bucurându-vă, prăznuiți și preamărți sfânta Lui Înviere.

Împărtășindu-vă binecuvântarea Noastră arhierescă

Al vostru tuturor

Caransebeș în Reședința Noastră episcopescă, la sărbătoarea Învierii Domnului, anul 1932, iară al arhipăstoriei Noastre al doisprezecelea.

Cu dragoste părintească:

Dr. Iosif Tr. Badescu

14) Ioan c. 13 v. 2.

Christos a înviat!...

... „În lume a fost, și lumea printr'însul s'a făcut, și lumea pe dânsul nu l-a cunoscut!“ (Ioan 1, 10.)

... Pentru oameni a venit în lume, numai pentru ei, pentru păcatele lor, iar ei, în loc de recunoștință, L-au scuipat, palmuit și la moarte prin răstignire pe Cruce, pe acele vremi, cea mai umilitoare moarte, — ca pe cel mai din urmă făcător de rele; — L-au condamnat. ... Crucea, pe care a fost răstignit, pe Golgotha, El, Fiul lui Dumnezeu, a trebuit să o urce. Și, fiindcă a fost grea, a obosit. Și a căzut sub povara ei, Dar, n'au avut milă. Pentruca să se ridice, L-au biciuit. Sub rânjetul de fiară al biciuitorilor, a simțit din plin loviturile. Din ochii Lui, au curs șiroaie de lacrimi, dar inimile lor împietrite, nu s'au înduioșat. Dureri supraomenești a îndurat.

... A fost răstignit, dar n'a fost îndeajuns Crucea. În semn de batjocură, de dispreț, între doi tâlhari L-au răstignit, după ce cu prețul vieții Lui, — pe Barnaba, cel mai mare răufăcător al timpului — l-au mântuit.

... Toate suferințele, cu resemnare le-a îndurat. N'a ripostat. Numai atât a spus: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!“ ... Paharul plin de amărăciunea suferințelor, trebuia deșertat!

... Scripturile s'au plinit!...

... A fost răstignit, dar a treia zi a înviat!

Moartea a fost învinsă, iadul prădat!....

... „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa!“

... Azi, „prăznuim a morții omorâre, a iadului sfărâmare și a altei vieți, vecinice, începătură“.

În această Zi, mare pentru omenire, zi a învingerii păcatului, a învingerii morții, fiecare din noi, cei cari ne numim creștini, avem datoria sfântă să lăpădăm haina urii, să ne iertăm unii pe alții, să ne împăcăm, și așa, cu inimă curată, cu sinceritate, cu iubire și bucurie, împăcați cu noi înșine, împăcați cu răuvoitorii noștri, frățeste, să ne dăm mâna și creștinește să ne salutăm.

Christos a înviat!...

Jacob Crețiu.

Omul modern și Învierea Domnului.

Praznicul praznicilor, Învierea Domnului, deși coboară pe pământ ca o solie de bucurie, noi trebuie să o pătam cu o mărturisire dureroasă.

În ziua de azi, marile sărbători ale creștinismului, încep să cadă tot mai departe de sufletele, cari își reclamă dreptul de a fi moderne. În ce legătură directă și simțită mai stă azi Învierea Domnului, cu omul, care a desbrăcat, ca pe o haină veche, mentalitatea și simțirea de altădată?

Îl mai mișcă, îl mai înseninează și îl mai reconfortează pe omul modern de azi marele praznic al Paștilor?

Încetul cu încetul, ne americanizăm și ne oprim la strictul necesar al sărbătorilor, fiindcă dânsule sunt prea vechi și prea înrădăcinate în conștiința publică.

Enorma sperietoare, lupta pentru existență, ne-a luat gustul pentru sărbători.

Ce poate fi mai mare binefacere pentru pământul acesta, decât ploua, care face să încolțească și să crească tot mai mare bobul de grâu, ajutat de răzele de aur ale soarelui.

Dar cine se gândește mai adânc asupra ploii, asupra acestui fenomen dătător de viață, fiindcă dânsul se repetă mereu și dacă se repetă nici nu mai poate cere interesul nostru, care pretinde tot lucruri noi. Dar, dacă nu ar mai ploaia niciodată? Atunci am vedea că fără ploaie nu putem trăi și s'ar surpa întreaga cetate a activității și dorinței noastre, după senzaționalul, devenit o trebuință de toate zilele. Sf. Paști se repetă mereu an de an, cu acelaș fast, cu aceleași slujbe, cu aceleași daruri și cu aceleași revederi și fiindcă se repetă, oricât ar sta ele în o legătură intimă cu viața noastră grea și plină de nevoi, le uităm farmecul și puterea.

Șirele de față au modesta dorință, să intre în fiecare palat și în fiecare casuță românească și deodată cu răsunsetul imnului de biruință „Christos a înviat“, să cheme sufletele la serbarea, care este atât de necesară vieții omenești, ca și ploaia, pământului.

Paștile nu pot fi străine de noi, fiindcă ele sunt sărbătoarea suferinței roditoare. Filozofia omenească, încearcă în atâtea feluri să pună suferința între realitățile vieții, ca apoi să lase la buna apreciere a fiecăruia dintre noi, care fel să și-l aleagă pentru ca, să nu satisfacă nici un chip de rezolvare a ei. Domnul nostru Iisus Christos, nu este numai Fiul al lui Dumnezeu, ci și cel mai nobil om, care a

trăit pe pământ și totuși nobleța Lui, bunătatea Lui, au fost sculptate, bătute și răstignite pe cruce.

Ar putea spune omul modern, că nu are comun nimic cu suferința? Dar, cine suferă mai mult, decât chiar omul modern. Cu cât gustă mai mult din roadele culturii, cu cât își aprinde mai multe focuri frumoase în inimă, cu atât trebuie să constate, că vrerile sunt mari, iar puterile puține și sfârșitul este zbucium și svârcolire. În lumina sf. Paști, suferința devine suportabilă, fiindcă dânsa apare ca un plug binefăcător, care sparge un ogor uscat și întelenit, făcându-l primitiv pentru semințele bucuriei. Suferința ne concentrează, ne revizuieste din temelii sufletul, și-l face capabil să guste și bucuriile mărunte, cari altcum n'ar conta în viața noastră. Suferința ne face mai activi, mai gânditori, mai buni și mai blânzi. Suferința este ca un profet, care ne prevestește, că acolo unde se găte durerile, trebuie să se înceapă firul bucuriei.

O înțelegere a suferințelor lui Iisus Christos, ne dăruiește înțelegerea durerilor proprii.

Suferințele noastre împreunate cu suferințele Domnului, apar deodată, ca un îndbold, spre o viață mai bună și mai prețioasă.

Tot ce este mai bun pe lume s'a creiat prin răbdare și prin suferință, și tot prin aceste virtuți se pot face mai valoroase și viețile noastre.

Suferința, care a rodit mântuirea lumii, va rodi și mântuirea noastră.

Sentimentul de înstrăinare, pe care îl simt unii oameni de sf. Paști, este un sentiment artificial, fiindcă sentimentul purificat și adevărat, trebuie să-i apropie și să-i facă să simtă, că nici o sărbătoare nu stă de fapt așa de aproape de sufletul omenesc, ca Paștile, cu suferința izbăvitoare.

Dar, sf. Paști nu sunt numai sărbătoarea și preamărirea suferinței, ele, după negura durerii, ne îmbie și bucură în toată plenitudinea; că sf. Paști nu sunt un simbol, ci un fapt, care cârmuește destinele lumii.

Niciodată, cu o cugetare sănătoasă, nu putem ajunge la tăgăduirea vulgară a Invierii Domnului, fiindcă acestei tăgăde, se împotrivesc, din toate puterile, gustul vieții. Fiecare om simte, că mai mare dar pe pământ nu poate fi, decât viața și mai mare rău nu ar putea exista, decât, ca această viață omenească, să se termine cu un întunec vecinic și cu o nesimțire perpetuă, până la sfârșitul veacurilor.

Dacă sfânta Inviere a Domnului, nu ar fi încopciată cu legături nesfârșimabile de adâncul instinct al vieții, s'ar fi uitat de mult, așa cum s'au uitat mari și epocale evenimente din viața omenirii. Sf. Paști sunt sărbătoarea vieții netre-

cătoare, așa cum ne șoptese și ne spun sufletele noastre. Dânsule cadrează perfect cu dorul nostru cel mai puternic și cel mai sfânt, de a nu pierde niciodată darul vieții. Sf. Paști nici sub acest raport nu pot fi stricine de noi, fiindcă serbarea lor ne potentează și ne fac mai prețios firul vieții, care în virtutea unei legi Dumnezeiești, nu se poate termina deodată cu perirea noastră. Și Dumnezeu ne-a trimis de Paști înverzirea codrilor și înflorirea câmpiilor, cari au părut moarte sub tirănia ernii ghețoase, ca o puternică mărturie, că viața nu poate fi nici zăgăzuită, nici omorâtă, dincontra, dânsa curge ca un râu, care își are izvorul în cer și revărsarea finală tot acolo.

Dacă la tot pasul întâlnim și vedem moartea, nu putem nega, că în urma ei găsim și învierea. În locul stejarului bătrân rostogolit de puterea vânturilor, răsare viguros lăstariul și se ridică mereu ca un pom puternic în fața cerului. Pe locul de pe care ai smuls o floare, răsare alta în loc. Pe unde ai plâns cu amar, azi, mâne vei râde cu bucurie.

Și atunci, omule, sceptic și îndoelnic, dacă nu-ți ajung ca dovadă nădejdele sufletului, deschideți ochii și vezi, că în totul, care te înconjoară, tot ce a prăpădit moartea, a pus la loc învierea.

Nu de dragul tradiției numai, să sărbăm cu tot sufletul sf. Paști, ci simțind și văzând adevărul, că Invierea Domnului nostru Iisus Christos, este coroana adevărilor pe pământ.

Imnul de biruință:

„Christos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le“ este un imn al nostru, al vieții noastre, pe care o iubim așa de mult.

Dr. Ștefan Cioroiu

protopop ort. rom.

Invierea Domnului.

În mod brutal, smulgându-se din ceata celor doisprezece, Iuda trădă și vându pe un preț de răs pe Invățătorul său. Dar n'apucă bine să-și termine murdara sa faptă, când în minte îi și apărură urmările ei, — așa cum se întâmplă cu fiecare om, căruia după săvârșirea faptei îi revine judecata matură și porțile conștiinței i-se deschid, — și aruncă cu scârbă prețul vânzării, ridicându-și viața.

În tot decursul timpurilor, de atunci și până azi și de azi până în veac, Iuda totdeauna va fi desaprobat și în afară de statuia, cu care l-au cinstit distrugătorii creștinismului, comisarii

poporului rus, va fi urât în vecii vecilor. Iuda! nume groaznic pe care mamele se feresc a-l spune pruncilor lor. Însăși Jidovii se feresc de a da acest nume copiilor lor, cu toate că pentru păstrătorii vechei legi, el este un erou.

După predarea Mântuitorului în mâinile celor ce-l căutau să-l piardă, cei unsprezece s'au depărtat, afară de doi, pe cari poate mai mult curiozitatea îi ținea la oarecare distanță să vadă ce se va întâmpla cu Învățătorul.

Unde erau acum cuvintele pe care Domnul le rostise lor anterior acestor evenimente? Ce răsunset va fi avut toată învățătura și pildele rostite în fața lor în atâtea și atâtea ocaziuni? Unde este jurământul lui Petru pe care iată-l de trei ori întrebat și de trei ori cu jurământ lepădându-se de cel încătușat acum. Mustrarea de conștiință, care determină pe Iuda — ce pururi va rămâne, „vânzătorul“ — să se ucidă, tot aceeași mustrare face pe sperjurul Petru să plângă cu amar. Și Petru a plâns sincer. Nu era în lacrimile lui nimic fals, nu era plânsul crocodilului. El a cunoscut marea ușurare pe care fiecare o simțim când ne plângem greșala săvârșită.

Și, o, Doamne! Cât de binecuvântat este acest dar al Tău, această alinare sfântă, pe care ai sălășluit-o în ochii noștri setoși de păcate, care, ca prin farmec, ne ridică de pe inimi povara durerilor ce le înăbușim în noi torturându-ne. Ele sunt izbucnirea pocăinței noastre și doctoria păcatelor ca și durerilor noastre.

Dar, în timp ce ucenicii copleșiți de frică se fereaseră în casă de teama Iudeilor, femeile cu ochii înrouați, urmau pas cu pas drumul Calvarului, ducând cu ele cele necesare pentru Acela ce va fi înmormântat.

Femeia a fost aceia, Care a cunoscut cea d'întâi ispita diavolului pe care a împărtășit-o lui Adam și tot ea este aceia, care s'a învrednicit mai întâi de aflarea vestei minunate, pe care a făcut-o cunoscută apostolilor și deci lumii.

A înviat! Acest cuvânt al îngerului, ei i-s'a făcut cunoscut întâi, după călcarea morții de cel Atotputernic. Ea s'a învrednicit de vederea Stăpânului lumii, după învierea sa și poate aceasta mai mult ca o răsplată a stăruinței sale de a nu părăsi nici o clipă pe Domnul.

Astăzi, privind omenirea cu apucăturile ei păcătoase, toți birnicii egoismului, în goana după cele materiale și după plăcerile vieții, te fac să bănuiești, că în sufletele creștinilor se închide o grozavă nedumerire asupra rostului vieții, și mai vărtos, o totală îndoială asupra vieții viitoare.

Cine să-i scoată din această îndoială, cine să-i trezească la înțelegerea vieții adevărate? Socotesc, că după cum femeile sfinte ce aflaseră vestea ridicării din mormânt a Mântuitorului, sguduind lumea contemporană cu cuvintele „a înviat“, scoțând și pe apostoli din frica și îndoiala ce pusese stăpânire pe dânșii, asemenea, și femeilor creștine, le revine rolul de a striga în urechile tuturor, cari amorțiți de greutatea vieții materiale, sau îmbătați de plăcerile vieții, au alunecat pe cărări ducătoare la pierzare.

Femeile treze sufletește, să deștepte pe soți și pe copiii lor, spunându-le: A înviat Domnul și învierea Lui este cheazășie, că nu se termină cu noi pe acest pământ, ci și noi vom învia la adevărata viață. Și, poate, treziți de strigătul lor, omenirea își va concepe o nouă cale.

A înviat Domnul, a omorât moartea, adevărul învățăturilor Sale a triumfat, ucenicii plini de spaimă, capătă tărie; abia acum sufletele lor înțeleg sensul adevărat al celor auzite din vorba Învățătorului.

Acest lucru femeile creștine, mame și soții, să-l înțeleagă și vestea marei minuni să o ducă și în auzul aceluia ce se îndoesc.

Aceasta ar fi una din sfintele datorii ale femeii și o ispășire a păcatului, de care s'a făcut vinovată dintru început.

Dimitrie V. Anuțoiu preot.

Sărbătoare.

A trecut atâta vreme, de când nu te-am mai văzut!...
De când am ieșit cu mama, după tine până'n drum,
De când mi-ai lăsat pe frunte, cel din urm'al tău sărut,
A trecut atâta vreme, de atunci și până'acum!...

Și, de câteori cu mama, ași veni la'l tău mormânt,
Să depunem în vecernii, flori, pe crucea 'ndepărtată,
Să udăm cu lacrimi calde, locul tău atât de sfânt...
Ah, dar groapa ta din lume, oare unde-o fi săpată?

Pe un scaun de lângă vatră, se frământă'n gânduri mama.
Iară eu, privind la chipul, cel din rama poleită,
Îmi culeg din ochii palizi lacrimile, cu mărâma,
Pe când mama ochii-și șterge, cu năframa ei cernită...

Dar un glas mareț de clopot, spune'n sat că-i sărbătoare...
M'am gătit de slujba mare, cu cămașa'mpăturată.
Și'n biserică străbună, ți-am aprins o lumânare,
Ca să ști și tu că's Paști, — pe nnde-i fi iubite tată...

Ioan Rachitoviciu.

Sinedriul.

De: **Iosif Câmpianu** adm. ppresb.

Sfinții Evangheliști ne istorisesc, că după ce a fost prins Iisus în grădina Getsimani, a fost dus la arhiereu, unde se adunară mai marii preoților, bătrânii și cărturarii, adică tot sinedriul, spre a-L judeca la moarte.

Sinedriul era tribunalul cel mai înalt, care hotăra în chestiunile de drept cele mai grele, cu care nu se ocupau celelalte judecătorii inferioare. Cum a fost organizat acest Sinedriu în timpurile cele mai vechi, ce atribuțiuni a avut și până unde se întindea puterea lui, nu se știe precis. Legislatorul Deuteronomiului sanctifică obligamentul de a institui în fiecare oraș judecători și executatori ai legii, recomandă de a judeca poporul cu dreptate: „Să n'atingi nici un drept, să nu cauți la fața oamenilor și să nu iei daruri, căci darurile orbesc ochii înțelepților și succesc cuvintele celor drepti”. (Deuteronom. XVI-19) Aici însă nu sunt cuprinse și dispozițiuni pentru modul de instituire și regulare a ordinului și funcțiunei judecătorilor.

Pe vremea venirii Mântuitorului nostru Iisus Christos, conform Talmudului, tribunalele erau de trei categorii.

Primul era marele Sinedriu, ori evreește Sanhedrin, care era un senat al bătrânilor cu reședința în Ierusalim și era compus din șaptezecișii de magistrați. Acesta exercita cea mai înaltă competență și era substituit în cauze de mai mică importanță de alte două sinedrii, cumpus fiecare din douăzecișitri magistrați.

Mai erau apoi sinedriile mici, compuse și acestea din douăzecișitri judecători, instituite în orașele, ce aveau cel puțin o sută douăzeci locuitori — bărbați adulți.

A treia categorie, erau tribunale mici, formate din trei judecători. Când a zis Mântuitorul nostru: „tot cel ce se mânia îndesert asupra fratelui său vinovat va fi judecării; și cine va zice fratelui său raha, vinovat va fi soborului”, (Matei V-22), numirea de judecată se referă la cele două categorii de tribunale inferioare; iar numirea de sobor se refera la Sinedriu.

Marele Sinedriu, era condus de un președinte (Nasi) și de un vicepreședinte (Ab Beth Din). Președintele era de regulă marele arhiereu în funcțiune. Membrii lui erau apoi ceilalți arhierei, bătrânii tribunilor, căpetenii de familii, învățați sau cărturari atât dintre Farisei cât și dintre Saducheii. Pentru ca să fie putut cineva să fie ales membru al Sinedriului, trebuia să fie de naștere legală, cu un aspect fizic ce impune reverență și să nu fie prea înaintat în

etate. Mai erau și doi secretari, dintre cari unul ședea de dreapta președintelui și redacta sentințele de condamnare. Sinedriile mai mici își alegeau din când în când președintele dintre judecătorii mai demni.

Nu era admisă la evrei nici o formă de difensă. Despotismul religios, încadrat în teocrație, se baza pe credința, că Dumnezeu își are acțiunea sa directă în toate afacerile omenești. Judecătorul, care judeca în numele lui Dumnezeu, vrea supunere și ascultare și nu permitea nici o discuțiune. Executarea sentințelor era încredințată unor impiegați, numiți *shoterim*. Probabil, că la prinderea Mântuitorului nostru în grădina Getsimani, au luat parte și shoterimi de aceștia ai Sinedriului.

Marele Sinedriu avea autoritate doctrinală, judiciară și administrativă în cazurile cele mai însemnate. Judeca în afaceri privitoare la vre'un trib întreg, la vre'un profet mincinos, la vre'un arhiereu sau judecător; hotăra asupra războiului sau a păcii; decidea asupra înființărilor de tribunale în orașele de provincie; condamna la exterminarea vre'unui trib sau oraș în caz că treceau la altă religie.

Stăpânirea romană luase Sinedriului dreptul și puterea de a executa sentințe de moarte, lăsându-i însă dreptul să se rostească în afaceri religioase. Dar, dacă în astfel de afaceri judeca pe cineva la moarte, cum a fost cazul Mântuitorului nostru Iisus Christos, sentința era supusă procuratorului roman și numai cu aprobarea lui putea fi executată. Asemenea perduse Sinedriul și dreptul de alegerea regelui, căci precum e știut, Irod cel mare fu numit de Antonius și Octavian în urma solicitudinilor sale umile, făcute la Roma. Archelau, care fu ultimul rege al Iudeii, fu tot asemenea numit după moartea tatăneseu, ca și frații săi Filip și Irod Antipa și când Archelau fu depus de către Sulpiciu Quirinus, înzădar s'a provocat Sinedriul la vechea competență de a numi pe rege, căci această facultate nu o mai avea; ceea ce demonstrează, că sub noul imperiu roman, s'au redus foarte mult prerogativele autorității iudaice. Definițiunea și sancțiunea delictului capital, erau conferite acum puterii romane, unicul posesor al *jus gladii*, titlul și baza pedepsei de moarte.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Inviere.

Cu-aceiași mână sfântă ce-a binecuvântat
Răspântii și isvoare și-atâtea frunți bolnave,
A ridicat ca fulgul al lepedei stigmat
Și 'nvingătorul morții s'a ridicat în slave.

În urma lui pământul străluminat de-acum
De magica lumină, ce va domni de-arându-l
Prim mii de brațe 'ntins ce-ar face 'n astre drum,
Cu desnădejde strigă, la sine iar chemându-l.

Cu toți au fost ai Săi, dar... nu l-au cunoscut
Dar iată că minunea stăpână peste moarte
Făcu pe-ostașii 'n pază, sutașul fără scut,
Să-și frâng' amar genunchii, să se căiască foarte.

Ar fi rămas pierdute: tot bunul său indemn,
Întreagă 'nvățătura, mirajuri fără nume,
De nu lucea pe criptă dumnezeiescul semn
De n'ar fi fost minunea - puternica minune. -

Cununa Ta de sânge, paharul cu venin
Și sulița, durerea și osteneala sfântă
Ne dă lisuse Doamne să le gustăm din plin
Dar dincolo de moarte „viața ne-o 'nvestmântă“.

Sf. Paști 1931.

Pr. Dumitru V. Anunțoiu.

Din trecutul bisericelor din Almăj.

— Contribuțiuni istorice. —

De: Pr. C. Buracu.

Una din regiunile cele mai frumoase din eparhia Caransebeșului, cu un trecut istoric, pe cât de îndepărtat, pe atât de interesant și de important, este și Valea Almăjului, unul din cele 8 districte românești privilegiate, amintite în vechile hrisoave ale regilor Ungariei, încă de prin veacul al XI-lea.

Bogat în evenimente istorice, încă din epoca preistorică — prin așezările descoperite în ultimul timp, din epoca romană, care a lăsat urme de castele și clădiri întretăiate de drumul roman, în bună parte folosit și azi — prin formațiunea sa naturală, ocolită de o coroană de munți, îmbrăcați în hlamida codrilor încă seculari, ferită mai mult decât alte regiuni de invaziunile și devastările îngrozitoare ale hoardelor barbare, a putut să-și păstreze mai bine tradiția atât în limbă și port, cât și în viața religioasă.

Evenimentele politice și militare formează subiectul unei lucrări mai vaste, restrângându-mă în rândurile de față asupra unei scurte

repriviri, în ce privește trecutul religios al populației ce s'a zbuclumit în cuprinsul acestei văi, binecuvântată de Dumnezeu, moșilor și strămoșilor noștri, închinându-i-se cu toată cucernicia, fără să se abată măcar o clipă dela credința atât de strâns legată de însași ființa neamului nostru.

Pentru o mai bună înțelegere a datelor ce voi aminti, cred de necesar să fac o scurtă înșirare a unor evenimente mai importante sub influența cărora a stat viața religioasă a Almăjenilor noștri.

Credincioșii din Valea Almăjului, în cele religioase au stat în strânsă legătură și mai apropiată cu centrul religios din Mehadia, cunoscut ca centru puternic din cele mai îndepărtate vremuri.

Aci în Mehadia, a fost prima episcopie creștină „Agnai“, întemeiată de împăratul Iustinian la anul 535, ale cărei ruine să vad până azi în comună; aci a fost și sediul temporar al Mitropoliților de Severin (1370—1401), apoi sediul vremelnice al episcopilor de Severin (1401—1526), după cum reese din „Istoricul eparhiei Râmnicului-Noului Severin“, București 1906. Acelaș lucru reese și din titulaturile episcopilor de Râmnic, Ignatie 1646, Inochentie 1734 etc., cari să intitulau și ca episcopi ai Mehadiei, precum și din memoriul episcopului Damaschin Dascălul din 1719, înaintat curței imperiale din Viena, prin care cerea să i-se confere titlul de Mitropolit, provocându-se la datele istorice, că de veche mitropolie a Severinului s'a ținut și episcopia Mehadiei, înainte de ce această regiune ar fi ajuns sub ocupație turcească.

Dispozițiunile regelui Ludovic cel mare din anul 1365, cu privire la preoții ortodoxi de „a fi scoși din țară dimpreună cu femeile și copiii lor“, și ale regelui Sigismund din anul 1428, că „nobilii și knezii, cari țin pe moșiile lor preoți ortodoxi să se despoeie de avere și să se expulzeze din țară. Nobilii, knezii și țărani își vor pierde moșiile în cazul când nu-și vor boteza copiii în legea catolică“, — s'au aplicat și preoțimei și locuitorilor din Almăj, ca și celor din districtul Mehadiei, Caransebeșului, Logojului și Hațegului.

Aceasta era soarta preoțimei și credincioșilor noștri, cu prea puține nuanțe de îndulcire până la anul 1526.

Nobilii castelani din Almăj, precum și unii dintre knezi vor fi trecut la altă lege, dar dintre țărani n'a trecut nici unul.

Deodată cu primejdia tot mai stăruitoare a Turcilor, nobilii își părăsiră castelele și mo-

șile din Almăj, cari căzură pradă invaziei turcești și să refugiară la Caransebeș, cetate întărită, care aparținu până la 1658 principatului Ardealului, la care an fu și ea ocupată de Turci, dimpreună cu Valea Almăjului până la anul 1685.

Prin pacea dela Pojarevaz, 21 Iulie 1718, Banatul revine Austriei, mai anexând Oltenia, Belgradul cu 5 districte până la Valea Timocului, păstrându-le până la pacea dela Belgrad din anul 1739.

În acest interval vin în Almăj mai multe familii din Oltenia cu preoții lor, apoi români macedoneni și albanezi.

După recucerirea Banatului la 1717, asupra regiunii noastre, să estinde organizația de milițieni, iar la 1773 să alătură la organizația grănicerească a batalionului românesc, care cuprindea dela anul 1768, satele dela Jupalnic până la Marga.

Decodată cu introducerea organizațiilor militare, s'au aplicat treptat legile și regulamentele militare ale curții imperiale din Viena, dintre cari vom aminti pe cele ce privesc în oareșicare măsură și viața religioasă a credincioșilor și a preoților noștri.

La 23 Octomvrie 1751, ia ființă la Viena deputațiunea illirică, de care depindea și chestiunile bisericești ortodoxe din Banat; la 1754 apare „Militärgreozrechte“, lege ce prevede între altele, că preoților în caz de judecată să li-se aplice dreptul canonic; ca fi de grăniceri beneficiază de dreptul de uzufruct al pământului primit spre folosință și nu ca proprietate, fiind obligați ca în schimb, să dea un om de servicii pentru armată.

La 20 Maiu 1771 apare „Rescriptul illiric“ edat de împărăteasa Maria Terezia, stabilind drepturile și îndatoririle Mitropolitului, Episcopilor și ale preoților.

Din cele ce voi reproduce în resumat, din acest regulament, se vor putea constata anumite stări și fapte practicate în unele regiuni, și anumite dispozițiuni ce pun capăt unor legături sufletești ce dăinuiau de veacuri.

Astfel la capitolul 12 se dispune: „Nimene altul afară din supușii țarilor noastre să se poapească“; să oprește intrarea în țară a preoților și călugărilor din alte țări, și nu se permite sfințirea preoților la episcopiiile din ținuturile turcești (deci nici din Muntenia).

În capitolele următoare, să fixază venitele stolare fixate prin acest regulament (după valuta de azi, sunt aproape identice cu cele dela 1771); preoții și membrii familiei să scutesc de contribuții și toate dările, fiecare preot primește o

sesie întreagă (în granița 42 j.), iar acolo unde este diacon $\frac{1}{2}$ sesiune; să scutește de serviciul militar numai 1 fecior de al preotului; cununile să țin în satul miresei, iar cele 3 vestiri sunt obligatorii; morții să țin numai 48 de oare, iar cei săraci să se înmormânteze gratuit; să oprește țădule slobozeniei de înmormântare precum și taxele de 70 cr. ce le încassau unii protopopi; să interzice „să se ia dela preoteasa văduvă calul sau iapa, sau cărțile bărbatului pentru slujba paruziei, au sărindari, au saracuste, au să i-se facă pomană peste tot anul“. Episcopii să dea educație preoților prin școlile ce trebuie să se înființeze și să li-se îngăduie „celor destoinici“ a spovedi poporul; biserică și clerul este obligată să se ocupe de educația tineretului; să înființeze școli; să înființeze la Viena o tipografie illirică pentru tipărirea cărților bisericești și școlare; să se respecte sărbătorile din calendarul neunit, iar la orașe se vor respecta și cele 4 sărbători mari catolice, și cele impuse de comitate.

Acest rescript a apărut în text latin-român și latin sârbesc.

La 1774 împărăteasa Maria Terezia dispune, ca fiecare supus să învețe pe lângă catehis „cetirea...“; la 27 Septemvrie 1781, să dispune: „ca oamenii de legea grecească neunită în locul pe unde până acuma bisericile au ținut bisericești școale, cu cheltuiala lor, aceste a preinoi sau desnoi, a zidi cu cheltuiala-și“.

La 1775 batalionul românesc să contopește cu regimentul illiric cu sediul în Biserica-Albă și dela această dată clerul din Almăj, ajunge direct sub raza de influență a ierarhiei sârbești din Vârșeți.

Episcopul Vichentie Popovici, la 17 August 1785, printr'un circular dispune, ca preoții să explice cele 10 porunci și în acelaș an, Consiliul Crăesc aprobă catehisul cu textul român și sârbesc alcătuit din 1774.

La 10 Iunie 1787, s'a permis zidirea de turnuri la biserici și așezarea clopotelor.

La 13 Martie 1792, apare un decret de curte, pentru facerea inventarelor bisericești și jurnalul de venituri și cheltueli, acelaș an, Martie 6, episcopul Iosif Ioanovici de Sacabent dispune preoților să învețe în școala catehizul pe scurt, în fiecare Duminecă și sărbătoare la vecernie, să învețe poporul, dar îndeosebi tineretul rugăciunile și cele 10 porunci Dumnezești; iar în circulara din 18 Martie acelaș an „ca în fiecare loc un preot să se rânduiască, ca să fie inspector sau luător de samă ce fel de spor într'u învățatura pruncilor să fac... și când să

face obicinuitele examene, atunci acolo de față să fie și pe urmă la tot cea de jumătate an... raport de cap să facă directorului de școală ce să cuvine“.

La 1792 să repetă ordinul din 1768 și dispozițiunile legilor anterioare, ca să se spargă săliștele (cătunele) și satele să iese la drumul mare.

La 1802 să termină hărțile topografice, iar la 1804 și cărțile funduare cu conscripția familiară, prevăzute în patente imp. din 14 Februarie 1787.

La 7 August 1807 apar „Grundgesetze für Militärgrenze“ conform cap. V. preoții sunt scutiți după sesiune de robotă; să putea ordona lucru de robotă peste zilele fixate prin lege și pentru zidirea și întreținerea bisericilor și caselor parohiale ce cad în sarcina comunei.

* * *

Inchei cu aceste comunicări, în nădejdea, că ele vor fi adunate, completeate și explicate de bărbați competenți în materie de istoriografie spre întregirea unei istorii a eparhiei Caransebeșului, care nu poate și nu trebuie să ne lipsească.

În cele ce urmează, voi reda datele ce privesc direct Almăjul, împărțind materialul în 2 capitele: *Preoții și Bisericile*.

(Urmează)

ȘTIRI

Locale.

Sâmbătă 23 Aprilie a. c., Prea Sfințitul nostru Episcop *Iosif*, a binevoit a hirotoni întru preot, pe candidatul de preoție *Gheorghe Tutunariu*, pentru parohia II din *Naiđaș*, protopresbiteratul Bisericii-Albe, iar *Duminică* 24 Aprilie a. c., pe diaconul *Pavel Bogoevici*, pentru trebuințele capelei episcopoești.

Sâmbătă 23 Aprilie a. c., fiind *Sf. Gheorghe*, hramul bisericii noastre catedrale, iar *Duminică* 24 Aprilie a. c., serbându-se *Floriile*, serviciile divine au fost oficiate cu solemnitatea cuvenită, în sobor, de către preoți locali.

„*Corul Catedral*“ și cu ocaziunea acestor mari sărbători, își are partea lui de merit, în ridicarea solemnității în care s'a desfășurat oficierea serviciilor dumnezeiești.

Joi 28 Aprilie a. c., Prea Sfințitul nostru Episcop, a binevoit a hirotoni întru preot pe candidatul de preoție *Liviu Deč*, pentru parohia II din *Voivodinț* (Jugoslavia); iar *Sâmbătă* 30 Aprilie a. c., a hirotonit pe candidatul de preoție *Octavian Trailoviciu*, pentru una din parohiile din *Coșteiu* (Jugoslavia).

Decorarea M. S. Regelui. M. S. Regele Carol al II-lea, a întemeiat o decorație specială: „*Meritul agricol*“, care se va conferi agricultorilor cu dragoste de pământul lor și de știința agriculturii. Guvernul a decis, ca primul decorat cu acest ordin să fie însuși M. S. Regele, primul imbold pentru legea conversiunii datoriiilor agricole, pornind dela Suveranul țării.

Catedrala din Constanța prădată de hoți. Hoți rămași încă necunoscuți, au pătruns în biserică, prin spargerea ușei. Spargând apoi toate sertarele și casetele, n'au găsit decât 600 Lei, adunați pentru fondul milelor. Afară de bani hoții au furat și câteva odoare de preț. Declinul moral este așa de pronunțat, încât s'a ajuns până acolo, că nu mai există nici un respect față de cele sfinte. Nici o frică față de Cel, care este de-asupra noastră a muritorilor. Vor răspunde însă acești profanatori odată, pentru odioasele lor fapte. Se vor căi atunci, dar va fi prea târziu.

Restituirea bisericilor românești din Albania. Guvernul albanez și mitropolitul ortodox al Albaniei, au dat autorizațiune, ca în biserica *Sf. Nicolae* din *Elbasan*, care e în cartierul românesc al orașului, serviciul divin să se facă în viitor în limba română. Această biserică fusese românească până în 1927, când a fost albanizată cu forța. Redând acum cultului românesc această biserică, guvernul albanez face un act de dreptate. Astfel în Albania, se găsesc acum următoarele biserici, cu serviciul divin în limba română: *Carcea*, *Sipsca*, *Pleasa*, *Lunca*, *Nicea*, *Grabova* și *Elbasan*.

Rectificare. În N-rul trecut, la nota oficială, Nr. 2582 E ex 1929, strecurându-se o eroare de tipar, facem cuvenită rectificare. În loc de: „Arătându-se ca o necesitate *arendată*, să se citească *ardentă*“.

Poșta Redației.

D-lui **V. S. în P.** Poezia trimisă nu se poate publica.

CONCURSE.

Pe baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial dtdo 2 Novembre a. c. Nr. 6468 B. ex 1931 să escrie concurs de capelan cu drept de succesiune pe lângă neputinciosul preot *Ioan Oprea* la parohia de cl. III-a din comuna *Doman* protopopiatul *Bocșei-Montane* cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „*Foaia Diecezană*“.

Emolumente:

1. $\frac{1}{2}$ din sesiunea parohială și anume 8 jug. din locul numit „*Dalbocet*“ și 8 jug. din „*Șesul cu fețele*“, după cari alesul capelan va plăti impositete.)
2. $\frac{1}{2}$ din birul și stola uzitată.
3. Locuință liberă în casa urbanială cu intravilan. Recurenții au să înainteze act de învoire dela Prea Sfințitul Episcop diecezan, la petițiile de concurs

*) Publicându-se greșit în Nrul 16 și 17, s'a rectificat ca mai sus.

adresate Consiliului parohial ort. rom. din Doman, Prea On. Oficiu Protopopesc din Boeşa-Montană și a se prezenta în sfânta biserică spre a-și arăta dăstăritatea în cântare și oratorie.

Doman, din ședința consiliului parohial ținută la 21 Novembre 1931.

Mihal Belcea

preș. cons. par.

3-3

Traian Mircea

not. cons. par.

În conțelegere cu mine: *Petru Ieremia* Adm. ppterat.

Publicațiune.

„Corcana“ fabrica de butoaie, parchet și lemnărie s. p. a. în Caransebeș cu hotărârea Adunării generale din 30 Martie 1930 a hotărât disolvarea societății prin lichidare. Tribunalul Caransebeș cu deciziunea dată sub No. soc. 200 fil 61,22-1930 a ordonat înregistrarea lichidării. În sensul al. 2 art. 202 cod. com. cred. creditorii societății sunt invitați, ca în termen de 6 luni dela a treia publicare a acestei publicațiuni, să arate pretențiunile lor contra societății.

„CORCANA“

**Fabrică de butoaie, parchete și lemnărie
s. p. a. în lichidare în Caransebeș.**

2—3

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

Nr. 399/1932 c. f.

Publicațiune de licitație cu condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritorul Alexandru Bălaș din Caransebeș contra urmăritilor Sigismund Wiener și soția sa născ. Dora Mândl din Caransebeș, la cererea urmăritorului judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146, 147 din legea LX din 1881 asupra imobilului înscris în c. f. a. comunei Caransebeș (din circumscripția Judecătoriei mixte Caransebeș) Nr. 513 coalei c. f. de sub A l. 2—3, 7—9, No. top. 117 Casă pe intravilan sub No. 66—67 de 93 stp. No. top. 148 grădină în intravilan de 89 st. patr. No. top. 149.1 Casă No. 733 cu curte în intravilan de 1351 stp. și No. top. 150.3 Grădină în Intravilan de 22 st. patr. Pentru încasarea creanței de 50.000 lei capital, interese de 10% dela 15 Decembrie 1931, 1.3% taxă cambială, spese de proces și de executare de 4561 lei 50 bani fixate până acum, spese de 1500 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune precum și pentru încasarea creanței de 21.508 lei cap. și accesorii a cred. Moștenitorii lui Simion Reiter junior din Timișoara repr. prin avocatul Dr. Arthur Deutsch din Timișoara, întabulat însă numai asupra 1/2 parte din acest imobil, ce formează porțiunea de proprietate a urmăritului Sigismund Wiener.

Fixează termenul pentru ținerea licitațiunii pe ziua de **16 Mai 1932 ora 10 a. m. în localul oficial ușa Nr. 13.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic decât prețul strigării (art. 6 al legii din 10 Iulie 1930).

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din

prețului de strigare în numerar și să semneze condițiunile de licitație, (art. 147, 150, 170 legea LX. din 1881, art. 21 XLII. 1908.

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cei cari au oferit pentru imobil un preț mai ureat decât cel de strigare, este dator să complocteze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 3 Martie 1932.

Leo Pető m. p. jud.

I. Ioanoșiu m. p. aj. dir. cf.

pt. conf. **Ioan Ioanoșiu** aj. dir. cf.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

Nr. 227 Port. 1931.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei urbane II din Timișoara de sub Nr. 11.127/1930 cșeptuindu-se execuțiunea la 2 Aprilie 1931 în favorul urmăritorilor Iosif și Petru Jäger din Timișoara repr. prin avocatul Dr. Gheorghe Băican domiciliat în Caransebeș pentru suma de 11.980 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprăsechestrate cari s'au prețuit în 30.000 Lei — bani și anume: un strung mare și un strung mic marca A. Planert se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 1985/1932 G. pentru încasarea creanței de 11.980 Lei — bani capital cu 15% interese din 28 Octomvrie 1930 și spesele de 2550 Lei — bani stăverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 12 Maiu 1932 la orele 9 a. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăritului** și toți aceia, cari au voie a cumpăra, sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 19 Aprilie 1932.

Șef portărel, **Bacaiarov.**

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN DIN BĂILE ERCULANE

Ôtel cu bun renume aproape de centru. — Apaduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumseță rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Maiu până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

**Administrația „Vilei Doboșan“
din Băile-Erculane.**